

«τῶν τοιούτων εἶναι ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν.»

ΕΤΟΣ Α'.
ΑΡΙΘ. 5.

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ, ΜΑΙΟΣ 1868,

Τιμὴ ἑτησία, λ. 50
ἡ ἑκαστ. φύλ. η 5

ΑΜΕΡΙΚΗ.

Ἡ Ἀμερική εἶναι μεγάλη Ἠπειρος καὶ ἀποτελεῖ ἑμῶς μὲ ἀναριθμήτους νήσους τὸ δυτικὸν ἡμισφαίριον, εἶτε τὸ ἡμισὸ μέρος τῆς ὅλης ἐπιφανείας τῆς γῆς.

Ἡ Ἀμερική ἀνεκλύθη κατὰ τὸ 1497 ἀπὸ τὸν Γενουίνιον Χριστόφορον Κολόμβον, ὁ ὁποῖος πρῶτος ἐρηντάσθη, ὅτι ἡμπορεῖ τις ταξιδεύων πρὸς δυσμὰς νὰ φθάσῃ εἰς τὰς Ἀνατολικὰς Ἰνδίας ἐπιβλήτω καὶ συντομώτερα παρὰ διὰ τῆς συνήθους ὁδοῦ, διὰ τοῦ ἀρρωτηρίου τῆς Καλῆς Ἐλπίδος· διὰ τοῦτο καὶ τὰς πρώτας νήσους, τὰς ὁποίας ἀνεκάλυψεν, ὠνόμασε Δυτικὰς Ἰνδίας· καὶ τοὺς ἀτόχθονας Ἰνδοὺς, τὸ δὲ ὄνομα ἀμερικανὸς ἰνδὸς σημαίνει ἕκαστος τὸν ἀτόχθονα καὶ οὐχὶ τὸν μέτοικον.

Ἰκάρχει συνθήκη ἀδικος καὶ κακίστη, ἣ ὁποία ἐξακολουθεῖ δυστυχῶς ἀκόμη καὶ τώρα, ἔστιν τὰ πλοῖα κίβανος ἰσχυροῦ ἔθνους ἀνακαλύψωσι κάμμιαν νῆσον ἢ χώραν, ἣ ὁποία δὲν ἦτο γνωστὴ ἕως τότε, νὰ τὴν ἰδιοποιῶνται ἐν ὀνόματι τοῦ βασιλέως ἢ τῆς Κυβερνήσεώς τινος!

Τοῦτο συνέβη καὶ εἰς τὸν καιρὸν τοῦ Κολόμβου· ὁ βασιλεὺς καὶ ἡ βασιλεύσα τῆς Ἰσπανίας, οἱ ὁποῖοι ἔκαμαν τὰ ἔξοδα διὰ τὸ μυθῶδες ἐκεῖνο ταξίδιον, ἐθεώρησαν ὡς ἰδικὰς τῶν, καὶ πραγματικῶς καθῆσαν στρατιωτικῶς εἰς τὰς χώρας, ὅσας ἀνεκάλυψεν ὁ Κολόμβος καὶ ἄλλοι, τοὺς ὁποίους κατόπιν ἀπέστειλαν πρὸς τοῦτο. Τὸ παράδειγμα τῆς Ἰσπανίας ἐμιμήθησαν κατόπιν ἡ Πορτογαλλία, ἡ Ὁλλανδία, ἡ Γαλλία καὶ ἡ Ἀγγλία, ὥστε εἰς ὀλίγα ἔτη εἶναι αἱ νῆσοι αἱ κείμεναι εἰς τὰ ἀνατολικά παράλια τῆς Ἀμερικής, καὶ ὁλόκληρος ἡ Ἀμερικανικὴ Ἠπειρος ἔγενεαν κτήμα, τῷ δικαιώματι ἐννοεῖται οὐχὶ τοῦ δικαίου ἀλλ-

λὰ τῆς μαχαίρας, τῶν πολιτισμένων καὶ χριστιανῶν βασιλέων τῆς Εὐρώπης!

Οἱ δυστυχεῖς ἀτόχθονες, οἱ ὁποῖοι κατ' ἄρχος ἐδέχθησαν τοὺς Εὐρωπαίους μετὰ χαρᾶς ὡς ἀνώτερα ὄντα, καὶ σχεδὸν τοὺς ἐπροσκύνουν, ἔμαθαν μετ' ὀλίγον ἐκ πικρᾶς πείρας, ὅτι οἱ λευκοὶ ἐκεῖνοι νεοφερμένοι ἦσαν ἄρκαγες καὶ ὄχι θεοί.

Τοιοτοτρόπως λοιπὸν ὅλη ἡ Νότιος Ἀμερική, αἱ περισσότερα ἐκ τῶν νήσων τοῦ Μεξικανικοῦ κόλπου, αἱ ὁποῖαι διατηροῦν εἰς αὐτὴ τὸ ὄνομα Δυτικαὶ Ἰνδίαί, ἢ χώρα τοῦ Μεξικοῦ καὶ μέρος τῆς χώρας, ἣ ὁποία ἀποτελεῖ ἤδη μέρος τῶν Ἡν. Πολιτειῶν κατελήφθησαν ὑπὸ τῶν Ἰσπανῶν καὶ Πορτογάλων. Τὸ κέντρον τῆς Βορείου Ἀμερικής, τὸ ὁποῖον ἤδη σχηματίζει τὴν μεγάλην Δημοκρατίαν τῶν Ἡν. Πολιτειῶν, ἀπὸ τοὺς Ἀγγλοῦς· τὸ πρὸς βορρᾶν αὐτοῦ καὶ ἰδίως τὸ Καναδά ἀπὸ τοὺς Γάλλους, καὶ τὸ ἔτι βορειότερον ἀπὸ τοὺς Ρώσους, καὶ ἤρχισαν νὰ τυραννώσῃ καὶ νὰ κακομεταχειρίζωνται τοὺς δυστυχεῖς ἀτόχθονας· νὰ τοὺς ἀρπάξουν τὰς γαίας τῶν καλῶν καὶ νὰ τοὺς ἀναγκάζουν νὰ τοὺς δουλεύουν ὡρᾶν νὰ ἦσαν σκλάβοι τῶν.

Ἐφώνησαν οἱ δυστυχεῖς, ὑπέμειναν καὶ τελευταῖον ἠναγκάσθησαν νὰ καταφύγουν εἰς τὰ ἔθλα πρὸς ὑπεράσπιν τῆς ἰδιοκτησίας, τῆς τιμῆς καὶ τῆς ἐλευθερίας τῶν, ἀλλὰ τὰ θανατηφόρα ἔθλα καὶ ἡ στρατιωτικὴ γύμνασις τῶν εὐρωπαϊκῶν τελευταῖον ὑπερίσχυσαν καὶ οἱ ἐναπολειφθέντες ἠναγκάσθησαν νὰ ὑποκύψωσιν εἰς τὸν ζυγόν.

Τὰς ἀδικίας ταύτας κατακτήσεις ἐζήτησαν καὶ ζητοῦν νὰ δικαιολογήσουν μερικοὶ, λέγοντες, ὅτι ἐπειδὴ αἱ κάτοικοι τῶν τοιούτων χωρῶν εἶναι ἄγριοι, εἶναι βάρβαροι, εἶναι ἀνθρωποφάγοι, εἶναι διὰ τὸ καλὸν τῶν νὰ τεθοῦν ὑποκᾶτω ἀπὸ μίαν πολιτισμένην καὶ χριστιαν-

νιγν Κυβέρνησιν και νά μάθουν νά ζούν ως λογικά όντα και όχι ως κτήνη.

Αυτόχθονες Αμερικανοί.

Ἐν τῷ ὄντι οἱ τοιοῦτοι ἐπιθυμοῦν τὸ καλὸν τῶν ἀγρίων ἀνθρώπων, ἔχουν πολλὰ ἄλλα μέσα καταλλεγόμενα παρὰ τὴν βίαν, παρὰ τὴν σπάθην καὶ τὸν σίδηρον. Ἐμποροῦν νὰ σταίλουν ἱεροκήρυκας, διδασκάλους, τεχνίτας καὶ οὕτω νὰ τοὺς φωτίσουν καὶ τοὺς πολιτίσουν. Ἄλλ' οἱ κατακτηταὶ ἀγαποῦν πάντοτε ὄχι τὰς φυχὰς τῶν ἀνθρώπων, ἀλλὰ τὴν χώραν καὶ τὰ χρήματά των, καὶ μεταχειρίζονται μόνον τὴν θρησκείαν καὶ τὸν πολιτισμὸν διὰ νὰ σκεπάσουν τὴν ἰδιοτέλειαν καὶ ἀδικίαν των.

Ἄς μὴ νομίσομεν ὅμως οἱ μικροὶ μου ἀναγνώσταί, διὲν δὲν ὑπῆρξαν καὶ ἄνθρωποι εὐσεβεῖς, οἱ ὅποιοι κατέκριναν τὰς κατακτήσεις ταύτας. Ἠγέρθησαν τότε, καθὼς ἐγειρόνται τώρα, πολλοὶ φωναὶ ὑπὲρ τοῦ δικαίου καὶ τῆς ἀληθείας, ἀλλ' αἱ φωναὶ τῶν ἦσαν φωναὶ βοῶντος ἐν τῇ ἐρήμῳ, ἢ κατσπνίγοντο ἀπὸ τὸν χεῖμαρρον τῆς ἰδιοτελείας καὶ τοῦ ἐγωϊσμοῦ.

Εἶναι ἀληθὲς ὅτι ὁ Θεὸς μετεχειρίσθη καὶ μεταχειρίζεται τὴν κακίαν ταύτην τῶν ἀνθρώπων πρὸς ὄφελος τῆς ἀνθρωπότητος, ἀλλὰ τοῦτο δὲν χρεωστεῖται εἰς αὐτοὺς, ἀλλ' εἰς τὴν ἀγαθότητα καὶ φιλανθρωπίαν του.

Ἐλπίζομεν διὲν ὅτι οἱ μικροὶ ἀναγνώσταί τῆς Ἐφ. τῶν Παίδ. δὲν θὰ λησμονήσουν ποτὲ τὰ χρυσὰ λόγια τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, «Ὁ,τι οὐ μετεῖς, μὴ τὸ κάμης εἰς ἄλλον,» καὶ «ὅ,τι θέλεις νὰ σὲ κάμουν οἱ ἄλλοι ἄνθρωποι κάμνε καὶ σὺ τοῦτο εἰς αὐτούς.»

Εἰς τὸ ἐπόμενον φύλλον θὰ προσθέσωμεν ὀλίγα λόγια περὶ Ἀμερικῆς.

ΤΙΜΑΤΕ ΤΟΥΣ ΓΟΝΕΙΣ ΣΑΣ.

Παιδίον τι, ἐξελθὼν δρομαίως ἀπὸ μίαν οἰκίαν, ἐπ-

σον ἐπάνω μου καὶ ὀλίγον ἔλειψε νὰ μὲ ῥίψῃ κατὰ γῆς· κατόπιν του ἔσπεχε γονὴ κατὰ τὸ φαινόμενον θυμωμένη μὲ ῥάβδον εἰς τὴν χεῖρά της. Ἡ σκηνὴ αὕτη μοῦ ἐκίνησε τὴν περιέργειαν καὶ ἠρώτησα τί ἔτρεχε μὲ λύπη δὲ ἔμαθα διὲν τὸ παιδίον ἐκεῖνο ἦτο υἱὸς τῆς γυναικὸς καὶ ὅτι ὄρισθὲν εἶχε τὴν κευπήσει.

Τοιαῦτα τέκνα οὐδέποτε θέλουσιν εὐημερῆσαι, διότι ἡ ὀργὴ τοῦ Θεοῦ θὰ εἶναι ἐπάνω των. «Γίγα τὸν πατέρα καὶ τὴν μητέρα σου, διὰ νὰ γένῃς μακροχρόνιος καὶ διὰ νὰ εὐημερῆς ἐπὶ τῆς γῆς» κ.τ.λ. λέγει ὁ Θεὸς ἐν τῷ νόμῳ του, (Δευτερονόμιον ἐ. 16.)

Ὁ Γεώργιος Οὐασιγκιῶν, τοῦ ὁποῦ τοῦ ὄνομα εἶναι ἐνδοξὸν καθ' ὅλον τὸν κόσμον διὰ τὴν τιμιότητα, τὴν εὐσεβειαν καὶ τὰ λαοσωτήρια ἀνδραγαθήματά του, ἐσέβητο καὶ ἠγάπα τοὺς γονεῖς του ἐκ νεαρῆς ἡλικίας. Μίαν φοράν, ἐνῆθ ἦτο ἀκόμη νέος, ἐπρόκειτο νὰ ἀναχωρήσῃ ὡς δόκιμος ἐπὶ πολεμικοῦ πλοίου. Ἡ ἡμέρα τῆς ἀναχωρήσεως ἔφθασε, τὸ δὲ πλοῖον ἱστατο ἤγκυροβολημένον πλησίον τῆς οἰκίας τοῦ πατρὸς του ἢ λέμβος, ἢ ὅποια ἔμαλλε νὰ τὸν παραλάβῃ, ἦ-ο ἦ-ο εἰς τὴν ἀκοκῆθραν, τὸ κιβώτιον του ἐτέθη ἐντὸς αὐτῆς· καὶ οἱ ναῦται περιέμενον τὴν ἔλευσίν του διὰ νὰ ἐπα-νέλθωσιν εἰς τὸ πλοῖον.

Ὁ Οὐασιγκιῶν, ὡς καλὸς υἱὸς, ὑπέγγε νὰ ἀποχαιρέτησῃ τὴν μητέρα του· εὐρών δ' αὐτὴν κλαίουσαν καὶ κατατεθλιμμένην, εἶπεν ἀμέσως εἰς τὸν ὀπηρετὴν νὰ εἰπῇ εἰς τοὺς ναύτας νὰ ἐκβάλουν ἔξω τὸ κιβώτιόν του, καὶ νὰ ἀπέλθωσιν· ἐδίωτι, — εἶπεν, — οὐδέποτε θὰ ἀποφασίσω νὰ πράξω τι, τὰ ὅποια δύνανται νὰ θλίψῃ τὴν μητέρα μου.»

Ἡ μήτηρ του ἰδοῦσα τὴν φιλοστοργίαν τοῦ υἱοῦ της καὶ τὴν ἀπόφασίν του εἶπε, «Γεώργιε, ὁ Θεὸς ὑπόσχεται νὰ εὐλογήσῃ τοὺς ἀγαπῶντας τοὺς γονεῖς των, καὶ πιστεύω διὲν θέλει εὐλογήσει καὶ σὲ.»

Ἀρχιεπίσκοπος τις τῆς Ἀγγλίας, Ἰωάννης Τίλοτσον ὀνομαζόμενος, κατήγετο ἀπὸ ταπεινὴν μὲν ἀλλ' ἔντιμον οἰκογένειαν. Συνέβη δὲ ποτε νὰ ὀπάγῃ ὁ πατὴρ του εἰς τὴν οἰκίαν του καὶ νὰ ἐρωτήσῃ ἕνα ἀπὸ τοῦς ὀπηρετάς, ἂν ὁ Ἰωάννης, ἐννοῶν τὸν ἐπίσκοπον, ἦτο μέσῳ. Ὁ ὀπηρετὴς μὴ γνωρίζων αὐτὸν, ἐθεώρησε τὴν ἀπλὴν ταύτην ἐρώτησίν του ὡς προσβολὴν κατὰ τοῦ Ἐπισκόπου καὶ ἀδιώξε τὸν γέροντα ἐκ τῆς οἰκίας. Ἄλλ' ὁ Ἐπίσκοπος ἐβρεθεί· κατὰ σύμπτωσιν ἔκει πλησίον, ἐφώνασεν, «Αὐτὸς εἶναι ὁ πατὴρ μου» καὶ τρέξας ἐγονάτισεν ἐνώπιόν του καὶ ἐζήτει τὴν εὐχὴν του. Ἡ ὀψηλὴ θέσις, εἰς τὴν ὀποίαν εἶχε φθάσει, δὲν ἀφύρρεσεν ἀπὸ τὸν Ἰωάννην τὴν πρὸς τοὺς γονεῖς του ἀγάπην καὶ σεβασμὸν.

Ὁ Μέγας Φρεδερίκος εὐρών ποτε τὸν μικρὸν του

ὕπνρητον κοιμώμενον εἰς τὴν εἰσοδὸν τοῦ βασιλικῷ
δωματίου καὶ ἰδὼν τεμάχιον χάρτου ἐξέχον ἐκ τοῦ θυ-
λακίου του, ἔσυρεν αὐτὸ εὐαφρῶς καὶ τὸ ἀνέγνωσεν.

Ἦτο εὐχαριστήριος ἐπιστολὴ παρὰ τῆς μητρός του,
διὰ μερικά χρήματα, τὰ ὅποια τῆς εἶχε στείλει. Τοῦτο
δὲ τόσο εὐχαρίστησε τὸν Βασιλέα, ὥστε ὄχι μό-
νον ἐπήνεσε τὸν ὑπνρητὴν, ἀλλὰ καὶ τὸν ἐπροβίβασε
καὶ τὴν μητέρα του συνέδραμε γενναίως.

Ὁ Θεὸς εὐλογεῖ καὶ βοηθεῖ τοὺς ἀγαπῶντας Αὐ-
τὸν καὶ ἐκτελοῦντας τὸ θέλημά του· τὰ δὲ τέκνα τὰ
σεβόμενα καὶ τιμῶντα τοὺς γονεῖς των θέλουσι, κατὰ
τὴν ὑπόσχεσιν τοῦ Θεοῦ, γίνεαι μακροχρόνια καὶ εὐη-
μερήσει καὶ εἰς τοῦτον τὸν κόσμον.

ΖΑΧΑΡΙΣ.

Δὲν ὑπάρχει, νομίζω, κανεὶς ἀπὸ τοὺς μικροὺς ἀνα-
γνώστας τῆς «Ἐφημερίδος τῶν Παιδίων», ὅστις δὲν ἔ-
χει ἰδεῖ καὶ δοκιμάσει τὴν Ζάχαριν. — Ὅλα τὰ μικρὰ
παιδιά ἠξυρόουν πόσον γλυκῦτα εἶναι καὶ πόσα ὠραῖα
καὶ εὐχάριστα φαγητὰ καὶ γλυκύσματα κατασκευάζου-
ν μὲ αὐτὴν καὶ πῶς θταν τοὺς τύχη τὴν νοστιμεύονται.

Ἡ Ζάχαρις εἰς τὴν σημερινὴν τῆς μορφήν δὲν ἦτο
γνωστὴ εἰς τοὺς ἀρχαίους. Εἰς τὴν Παλαιὰν Διαθή-
κην ἀναφέρεται ἡ λέξις γλυκὺς κ ἄ λ α μ ο ς, καὶ
τινες τῶν Ἑλλήνων συγγραφέων ἑμιλοῦν περὶ ἐνὸς
εἶδους μέλιτος, τὸ ὅποιον ἀποκτάτο ἀπὸ ἑν καλάμι, τὸ
ὅποιον ἐφύετο εἰς τὰς Ἰνδίας, ἀλλ' ἡ γνώσις των δὲν
ἐκτείνετο περαιτέρω.

Εἰς τὴν Κίναν ὁμοῦς ἡ καλλιέργεια τοῦ ζαχαροκα-
λάμου καὶ ἡ ἀπ' αὐτὸ κατασκευὴ τῆς ζαχαρώσεως φαί-
νεται ὅτι ἐγνωρίζετο καὶ ἦτο ἐν χρήσει δύο χιλιάδας
καὶ ἐπέκεινα ἔτη πρὶν εἰσαχθῆ εἰς τὴν Εὐρώπην.

Οἱ Κινέζοι ἐκράτουν πολὺ μυστικὴν τὴν ὑπόθεσιν
ταύτην ἕως εἰς τὰ μέσα τοῦ δεκάτου ἔκτου αἰῶνος
ὅτε ὁ περίφημος περιηγητὴς Μάρκος Πόλος τὴν ἐκα-
με γνωστὴν εἰς τὴν Εὐρώπην.

Τὸ ζαχαροκάλμον μετεφύτευθῆ ἔπειτα εἰς τὴν Ἀ-
ραβίαν, τὴν Αἴγυπτον καὶ Αἰθιοπίαν, τὴν Σικελίαν, Ἰ-
σπανίαν, Μαδέραν καὶ τὰς Καναρίους νήσους· μετὰ
δὲ τὴν ἀνακάλυψιν τῆς Ἀμερικῆς εἰς τὰς Δυτικὰς Ἰν-
δίας, καὶ τὴν Ἀμερικανικὴν Ἠπειρον. Εἰς τὴν Ἀ-
μερικὴν ἀπολαμβάνουσι ζάχαριν ἀπὸ ἐν δένδρου ἑ-
μοιοῦ μὲ τὴν ἡδικὴν μας πεύκην, χαρίζοντες τὸν
φλοῖον καὶ συναζοντες τὸν βέοντα γαιμῶν.

Τὴν σήμερον κατασκευάζουσι μεγάλας ποσότητας
ζαχαρώσεως ἀπὸ τὰ κοκκιννογούλια καὶ ἀπὸ ἄλλα φυτὰ,
τῶν ὅποιων ὁ χυμὸς περιέχει γλυκεῖαν οὐσίαν.

Κατασκευάζουσι προσέτι ζάχαρι ἀπὸ τὸ γάλα, διὰ
τὰ νεογνά καὶ πρὸς ἰατρικὴν χρῆσιν. Κοινῶς πιστεύε-
ται, ὅτι ἡ χρῆσις τῆς ζαχαρώσεως βλάπτει τοὺς ὀδόντας,
ἀλλ' ἡ ἰδέα αὕτη εἶναι ἐσφαλμένη· ἡ κατάχρησις τῆς
βλάπτει τὸν στομάχον, καθὼς πᾶσα ἄλλη κατάχρη-
σις καὶ τὰ μικρὰ παιδιά δὲν πρέπει νὰ τὴν τρώγουν
κατὰ κόρον.

Εἰς μετρίαν ποσότητα εἶναι ὄχι μόνον ὑγιεινὸν ἀλ-
λὰ καὶ θρεπτικώτατον φαγητόν.

ΣΤΟΜΑ ΚΑΙ ΣΤΟΜΑΧΟΣ.

Συνδιελέξε γεννομένη κατὰ τὴν πρώτην πρωτὴν μετὰ τὴν
ἀφικν εἰς Ἀθήνας.

Σ τ ὀ μ α — Εἶσαι ἔτοιμος διὰ τὸ πρόγευμα;

Σ τ ὀ μ α χ ο ς — Μάλιστα. Τί σκοπεῖς νὰ μὲ φι-
λεύσῃς.

Στόμα — Τώρα θὰ ἴδῃς. Ἐτοίμασόν. Ἰδοὺ ὁ
κώδων τοῦ προγεύματος σημαίνει,

Τὸ στόμα τότε ἀνοίγει καὶ βοᾷ ταχέως καὶ βιαστικὰ
ἐν φλιτζάνιον καφφέ, β ρ α σ τ ὀ ν καὶ κ α ο τ ὀ ν !
Ἀφῆς ὁμοῦς ὁ στομάχος συστέλλεται καὶ ἀρχίζει
νὰ φωνάζῃ.

Στόμαχ. — Ἐκάνῃ!

Στόμα. — Τί τρέχει; φίλτατε· τί ος συνέδη;

Στόμαχος. — Τί τρέχει; Τί νὰ τρέχῃ μὲ καταζε-
μάτισαι! ἡ ἐλησημόνησας ὅτι δὲν ἤμπορῶ νὰ ὑποφέρω
τέτοια καυτὰ ζουμά;

Στόμα. — Ἐλα δὲ καὶ σὺ! τόσοσ συνήθη πράγμα-
τα νὰ σὲ πειράζουσι! Ἐλα, δέξου ἀκόμη ἑν φητόν μὲ
ὀλίγας πατάτας, ὀλίγην σαλάταν ἀπὸ κάρδαμον καὶ
ὀλίγους λουκουμάδες μὲ μέλι. Ὅλα αὐτὰ εἶναι μα-
λακτικὰ καὶ θὰ σὲ θεραπεύουσιν τὰς πληγὰς, τὰς ὀ-
ποιὰς σοὶ ἐπροξένησεν ὁ καυτὸς καφφέ.

Στόμαχ. — Ἀλλὰ... σταῖσον δὲ καὶ λιγάνι! μήπως
μὲ ἐνόμισες χοῖρον καὶ μὲ τὰ σωφύης θλα διὰ μᾶς;

Στόμα — Λίβε καὶ ἑνα ἄλλον καφφέ.

Στόμαχ. — Μὲ ἠράμισες! δὲν μὲ ἀφίεις νὰ ἀνα-
πνεύσω ὀλίγον;

Στόμα — Λίβε καὶ ὀλίγας σαροδέλας, ἐλαίας καὶ

ὄκταπόδι διὰ τὴν ἀνοίξῃ ἢ ὄρεσις, διότι βλέπω, ὅτι δὲν ἔχεις πολλήν.

Στόμαχος — Νερό! Νερό!

Στόμα — Ἐτρελάθημι, βλέπω σὺ νομίζεις, ὅτι εἴμεθα εἰς κανένα χωριό! Ἐδῶ, φίλε, εἰς τὴν πρωτεύουσαν οἱ ἄνθρωποι δὲν συνειθίζουσι τέτοια χωριάτικα ποτὰ εἰς τὸ πρόγευμα· ἐδῶ πίνουν καφφέ — καφφέ βραστὸν καὶ γλυκὸν — καφφέ μὲ γάλα!

Λάβε τώρα ἓν γλύκισμα καὶ ἓνα τρίτον καφφέ· καὶ πρόσθε εἰς τὸ ἐξῆς· νὰ φέρεσαι καθὼς πρέπει, διὰ νὰ μὴ μᾶς περιγέλῃ ὁ κόσμος.

Στόμαχος — Νὰ σὲ εἶπω τὴν ἀλήθειαν, φίλε μου; κάλλιον ἔχω νὰ μὲ περιγέλῃ ὁ κόσμος παρὰ νὰ παθαίνω ἀετὰ ὑποῦ πάσχω τώρα. Ἐκτός τούτου ἂν ἐξακολουθῆς· νὰ μὲ παραγεμίζῃς οὕτω πως, δὲν θὰ ἠμπορῶ νὰ χωνεύω καὶ τότε τὸ σῶμα δὲν θὰ ζήσῃ οὔτε τὸ ἓν τρίτον τῆς ζωῆς, τὴν ὁποίαν ἄλλως πως θὰ ἔζη. Προτιμότερον εἶναι δι' ἡμᾶς νὰ ζήσωμεν περισσότερον καὶ ἄς μᾶς εἶπουν χωριάτας, παρὰ νὰ φανῶμεν εὐγενεῖς καὶ μετ' ὀλίγα ἔτη νὰ καταβῶμεν εἰς τὸν τάφον. Λιτότης καὶ ἐγκράτεια εἶναι ἀπαραιτήτως ἀναγκαῖα διὰ ὅλους τοὺς ἄνθρώπους, πολιτισμένους καὶ χωριάτας, ἡμεῖς δὲ οἱ Ἕλληνας, οἱ ὅποιοι ἀνετράφημεν εἰς αὐτὴν, ἀκόμη περισσότερον ἔχομεν χρέος νὰ προσπαθῶμεν νὰ τὴν διατηρήσωμεν.

Ὅταν ὁ ἄνθρωπος ἦναι νέος χρεωστῆ νὰ φοιτῆται ἀπὸ ἡδονάθειαν· ἀφοῦ γένην ἀνὴρ ἀπὸ στάσεις, καὶ ἀφοῦ γηράσῃ ἀπὸ φιλαργουρίαν.

Κυρία τις ἐρωτηθεῖσα διατί τόσο ἐνωρίς εἰς τὴν ἐκκλησίαν. Διότι, — εἶπε, — θρησκευτικὸν χρέος μου εἶναι νὰ μὴ ταράττω τοὺς ἄλλους, ὅταν καταγίνωνται εἰς τὰ θρησκευτικὰ τῶν καθήκοντα. Πᾶς ἄνθρωπος πρέπει νὰ πηγαίη ἐγκαίρως εἰς τὴν ἐκκλησίαν.

Καφὸν καὶ ἄλλαον παιδίον εὐρισκόμενον εἰς τὸ διὰ τοὺς κωφαλάλους σχολεῖν τῶν Παρισίων ἐφάνερωσε τὴν ἰδέαν, τὴν ὁποίαν εἶχε περὶ τῆς αἰωνιότητος τοῦ Θεοῦ οὕτω πως·

- «Εἶναι διὰ ῥα κ ε ι α χωρὶς ἀρχῆν ἢ τέλος.
 - «Εἶναι ὑπαρξίς χωρὶς ὄρου ἢ μέτρου.
 - «Εἶναι νεότης χωρὶς νηπιότητα ἢ γῆρας.
 - «Εἶναι ζωὴ χωρὶς γέννησιν ἢ θάνατον.»
- Πόσον ὑψηλὰ ὑψώθη τὸ παιδίον ἐκεῖνο!!

Ἡ γῆ σὲ φαίνεται στενή; ἔτὸν οὐρανὸν ὑψώσου. Οἱ ἄνθρωποι σ' ἀδίκησαν; ἔς τὸν Πλάστην προσήλυσου.

Αἱ χῆνες αἱ βαρύτεροι τὰ χαμηλὰ γυρεύουσι. Τοῦ Ἄθωνος οἱ ἀετοὶ ἔς τὰ νέφη ταξειδύουσι.

II. ΣΟΥΤΣΟΣ.

Γνωσὶς καὶ Ἄγνοια. — ἸΟ πεπαιδευμένος ζῆ αἰωνίως καὶ μετὰ τὸν θάνατόν του ἐνφ ὁ ἀγράμματος καὶ ἐνφ ἀκόμη ζῆ εἰς τὸν κόσμον ταῦτον εἶναι ἀποθαιμμένος· ἀριθμεῖται μὲ τοὺς ζῶντας καὶ ὁ μὴ δὲν ὑπάρχει.

Ἡ φιλοδοξία, ἡ φιλαργουρία καὶ ἡ φιληδονία εἶναι ἀληθεῖς σειρήνες, αἱ ὁποῖαι δελεάζουσι καὶ σύρουσι τοὺς ἄνθρώπους εἰς δυστυχίαν καὶ θάνατον.

Ἡ ἠρωπία παραβάλλεται μὲ λιβάδιον εὐανθές.

Καθὼς λιβάδιον εὐανθές δεικνύει ἐν ἑαυτῷ διάφορα καὶ παικίλια τὰ ἄνθη, οὕτως ἡ θεία Γραφή μᾶς δεικνύει τῶν δικαίων τὰς ἀρετάς· οὐχὶ δὲ διὰ νὰ ἀπολαύσωμεν, καθὼς εἰς τὰ ἄνθη, ἐπὶ ὀλίγον τὴν εὐωδίαν, ἀλλὰ διὰ νὰ λάβωμεν παντοτεινήν τὴν ἐξ αὐτῶν ὠφέλειαν.

Χ ρ υ σ ὶ σ τ ὴ μ ο ς.

Τιμὴ ἐτησίαις συνδρομῆς τῆς Ἐφημ. τῶν Παίδων
Διὰ τοὺς ἐντός τοῦ Κράτους λεπ. 50.
Διὰ τοὺς ἐν Τουρκίᾳ δρ. 1.
Διὰ τοὺς ἐν Εὐρώπῃ ἐν γένη » 3.